

ЦВЕТАН ЧАЛЪКОВ
ДВЕ ПРИКАЗКИ ЗА ЖАБЧЕТО

chitanka.info

1.

На Жабчето му омръзна да се излежава върху едно листо и реши да се поразходи. Като се плъзна леко по коремче, то цопна във водата, постоя с провесени крачка и ръце и след това с лениви движения заплува по течението. Поиска му се да побъбри със стария дървен мост, който мълчаливо стоеше денем и нощем над рекичката.

Жабчето е съвсем малко — то скоро изгуби някъде из тревите опашката си — и много неща още му бяха неясни. А мостът е мъдър. Майка му веднъж каза, че нито тя, нито нейната майка, нито пък майката на майката ѝ помнят кога е дошъл над рекичката. То реши да го попита кога точно се е родил и защо стои все на едно и също място.

— Дядо Мост — извика то, — мога ли да те попитам нещо?

Мостът, напечен от слънцето, отвори едното си око, пропусна няколко нетърпеливи песъчинки към водата, въздъхна.

— Кой ме буди? — попита той.

— Аз съм. Малкото Жабче. Спиш ли?

— Друго не ми остава. Старият и забравен мост може само да спи и да чака края си.

За какъв край става въпрос, Жабчето не разбра, затова придвижи по-близко балончетата си.

— Не идвай насам, Жабче — предупреди го мостът. — Опасно е да се стои под мен.

— Защо! — учуди се Жабчето. — Мама казваше, че е най-приятно под теб, най-прохладно.

— Така е, но сега съм опасен. Грохнал съм вече и мога да падна. И хората ме изоставиха. Никой не сяда върху мен вече, за да хвърля въдицата си.

— А от къде минават хората? — попита Жабчето.

— По другия мост. Той е бетонен, млад и здрав. Много сила има в него. Няма да остарее бързо.

Жабчето не беше ходило оттатък стария мост и не познаваше другия. То завъртя балончетата си още по-учудено, квакна и се улови

за едно листо.

— А ти кога си се родил? — попита, след като помисли малко.

— Много отдавна, Жабче. И аз не помня точно кога. Хората се отнасяха добре с мен: когато отмалявах от работа, подпиреха ме, превързваха ме. По мен преминаваха писани каруци, буйни коне, овчи стада с хлопатарите. Момчета скачаха от моите рамена в бистрата вода; рибари чакаха със спуснати въдици или слушаха песента на реката...

Жабчето се държеше за листото и двете балончета плуваха до половината във водата. Думите на стария мост му се струваха като приказка — далечна и вълшебна.

— Над мен са гърмели пушки, свирили са куршуми, разкъсвали са яките ми греди; под мен са се крили хора, спасявал съм не веднъж живота им.

— А защо те изоставиха? — попита то, когато последната въздишка на моста се скри във високите папури на рекичката. — Може би хората са несправедливи!

— Хората са добри. Но аз не мога да върша работа. Времената се измениха. Днес каруци не пътуват. Тежки камиони с още по-тежки товари вървят по пътищата. За новия живот трябва нови мостове...

На Жабчето му домъчня. Мъдър е старият мост и самотен. Поиска да му достави малко радост, да му покаже, че все още може да служи някому.

— А мога ли да поскачам от твоите рамена във водата? — попита то. — Ще се изкача на брега и от теб — право долу. Аз много обичам да скачам.

— Ако не те е страх, може — усмихна се горчиво старият мост и задряма.

Жабчето още не знаеше какво е това страх, пусна листото и с бързи движения заплува срещу течението. Научило бе едно място, от където можеше най-лесно да се изкачи на брега. Намираще се малко по-нагоре от върбата с повесените клони, след бързата и тънка вода, която искаше да изкърти хлъзгавите камъни от дъното си. С крачката си почти ги докосваше и когато навлезе в дебелия и зелен вода, спря да си откъдне. Разпери крачката си, изви гръбчето си в дъга, простря ръчички напред и балончетата му блеснаха наполовина натопени във водата. И изведнъж усети, че е много, много уморено. Прииска му се

да почине люляно от ленивата вода. Пък и както забеляза старият мост също задряма.

„Няма да го безпокоя!“ — реши то и притвори клепачи.

2.

Върбата предупреждаваше немирното си Клонче да се отдръпне, защото някой може да го закачи и да го откърши. Клончето потрепваше с листа, дърпаше се към водата.

— Искам да се изкъпя! Искам да се изкъпя! — викаше то.

— Не можеш. И аз не мога да се наведа. Боли ме стеблото.

— Тогава повикай вятъра! — не мирясваше Клончето. — Нека те наведе малко. Искам да се изкъпя!

Пискливият глас на клончето се удари във водата, водата се разлюля и погъделичка балончетата на Жабчето. То премигна, прозя се и изпъна крачката си.

— Кой ме буди и защо? — попита то.

Клончето чу гласа на Жабчето и млъкна.

— Непослушно Клонче — въздъхна върбата. — Не дава мира на другите. Кога ще се научат на ред тия деца!

— Ти ли не слушаш? — повдигна глава Жабчето, като разбра каква е работата.

— Искам да се изкъпя. Топло ми е.

— Че изкъпи се. Аз се къпя, когато искам.

— Не мога — почти проплака Клончето. — Пък и мама не дава.

— Не че не давам — обади се върбата. — Но ние върбите не можем да се къпем когато искаме. А и листата ни не трябва да стоят във водата. Само корените.

— Майките трябва да се слушат! — дълбокомислено каза Жабчето и наду още повече балончетата си.

— Но аз само за малко! — проплака Клончето.

Плачът изобщо е неприятно нещо. Особено за Жабчето. Сърцето му се сви, заболя го. То се сети за мъката на стария мост и удари с крачка във водата.

— Къде отиваш? Помогни ми да се изкъпя? — усили плача си върбовото клонче.

— Ой да се не види! — промърмори Жабчето, спря и се замисли. След това плесна с двете си ръце във водата — признак, че е взело някакво решение.

— Щом майка ти разрешава, ще ти помогна. Наведи се колкото можеш!

Клончето протегна листата си надолу. Жабчето се гмурна във водата, погледна нагоре и се тласна от дъното. Отскокът му беше добър, но не успя да улови Клончето.

— Чакай! — каза то след няколко опита. — Ще се покатеря по върбата, ще се спусна по теб, ти ще натежиш и ще се потопиш.

То така и направи — спусна се по жилавото върбово клонче и потопи най-долните му листа във водата. Държа се за него, докато върбовото клонче започна да трепери от студ.

— Много си добро — каза Клончето. — Ще ти се отблагодаря.

Жабчето махна с ръка и се усмихна — с какво ли едно върбово клонче можеше да му се отблагодари!

— Довиждане — рече то. — Ще дойда пак.

— А къде отиваш? Защо натам? — попита разтревожено Клончето.

— Излизам на брега — отговори Жабчето по-озадачено от тревогата на Клончето. — Ще скоча от стария мост. Обещах му.

— Но за да излезеш на брега, ще трябва да преминеш през гъстия папур!

— Разбира се.

— Но там е лошата Щука. Ще те изяде.

Щуката, която от няколко часа дебнеше в гъстия папур, видя Жабчето и лекичко млясна. Като разбра намерението му, тя се усмихна и усмивката ѝ показва едри и остри зъби.

Щуката имаше зъб на Жабчето, защото до ушите ѝ беше достигнал слухът за участието на Жабчето в отвличането на Мухарко — плячка, която си беше набелязала.

„Ела! Ела! — рече си тихо тя и тръкна дългото си тяло в папуровите стебла. — Ще видиш стария мост! Ела!...“

Тя избра най-удобното място за стрелкане, притаи дъх и вдигна опашката си, за да може с един удар да връхлети върху жертвата си. И в този момент чу предупреждението на Клончето. Време за губене

нямаше. Тя изпълзя и вече щеше да удари опашката си във водата, когато Клончето я видя:

— Бягай, Жабче! Бягай! Щуката идва! — извика то.

Жабчето бързо се гмурна, разрови тинестото Дъно и дебелите облаци го скриха. От яростния блясък на водата то разбра за стремителното преминаване на Щуката. Сърцето му лудо заби, крачката му отмаляха, ръцете му се разтрепераха.

„Това сигурно е страх!“ — рече си то и остана дълго под водата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.